

24.6.2010

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 0006/2010, ingediend door Mika Ollila (Finse nationaliteit), over de rente die op achterstallige betalingen in rekening wordt gebracht bij het importeren van een voertuig in Finland

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener klaagt zich erover dat de Finse overheid 9% debetrente in rekening brengt op achterstallige betalingen terzake van het importeren van een voertuig. Deze debetrente is veel hoger dan de gebruikelijke tarieven die door banken in rekening worden gebracht en heeft tot doel, zo meent indiener, de import van voertuigen uit andere EU-landen af te remmen, hetgeen een belemmering van het vrije verkeer van goederen binnen de EU betekent.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 19 april 2010. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 202, lid 6 van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 24 juni 2010.

De Finse overheid brengt 0,5% debetrente in rekening op autobelasting die ten onrechte wordt geheven wanneer een voertuig naar Finland wordt gebracht. Deze debetrente is veel lager dan de gebruikelijke tarieven die door banken in rekening worden gebracht. Indiener klaagt zich erover dat de lage debetrente tot doel heeft de import van voertuigen uit andere EU-landen af te remmen, hetgeen een belemmering van het vrije verkeer van goederen binnen de EU betekent.

Het Hof van Justitie heeft voortdurend geoordeeld dat individuen recht hebben op terugbetaling van belastingen die in strijd met EU-bepalingen in een lidstaat worden geheven. Dat recht is het gevolg van en een aanvulling op de rechten die verleend zijn aan individuen

door EU-bepalingen, zoals deze worden uitgelegd door het Hof. De lidstaat in kwestie moet dus in beginsel belastingen terugbetalen die geheven zijn in strijd met het Gemeenschapsrecht.¹

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie vloeit echter ook voort dat het, bij het ontbreken van een Gemeenschapsregeling inzake de terugbetaling van onverschuldigd geïnde nationale heffingen, een aangelegenheid van het interne recht van elke lidstaat is om de bevoegde rechter aan te wijzen en de procesregels te geven voor rechtsvorderingen die ertoe strekken, de rechten te beschermen die de justitiabelen aan het Gemeenschapsrecht ontlenuen. Het Hof van Justitie is ook altijd van oordeel geweest dat die nationale regels niet ongunstiger mogen zijn dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen gelden (het gelijkwaardigheidsbeginsel), en dat zij de uitoefening van de door het Gemeenschapsrecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel)².

In de zaak in kwestie zijn er, voor zover de Commissie kan zien, geen aanwijzingen dat de twee hierboven genoemde voorwaarden geschonden zijn. Dientengevolge zal een burger die niet tevreden is met de situatie zijn toevlucht moeten nemen tot de nationale rechtsmiddelen – administratief of gerechtelijk.

¹ Zie in het bijzonder de gevoegde zaken C-192/95 tot C-218/95 Comateb en Anderen, paragraaf 20; de gevoegde zaken C-397/98 en C-410/98 Metallgesellschaft en Anderen, paragraaf 84; zaak C-62/00 Marks & Spencer, paragraaf 30; en zaak C-147/01, Weber's Wine World, paragraaf 93.

² Zie in het bijzonder Metallgesellschaft en Anderen, paragraaf 85; zaak C-255/00 Grundig Italiana, paragraaf 33; en Weber's Wine World, paragraaf 103.